

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/44/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121256078
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:6121256078.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členov JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v spore žalobcu: Spoločenstvo vlastníkov bytov a nebytových priestorov 4 b. j. Moyzesova č. 616 Martin, so sídlom Moyzesova 616, 036 01, Martin, IČO: 42 066 069, zastúpeného obchodnou spoločnosťou BXA servis, s. r. o., so sídlom Moyzesova 5, 036 01 Martin, IČO: 36 862 819, proti žalovanému: Ing. H. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XXX/X, XXX XX E., o zaplatenie 563,61 eur s príslušenstvom, v konaní o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/18/2021-161 zo dňa 16. februára 2022, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 10C/18/2021-161 zo dňa 16. februára 2022 vo výrokoch I., III. a IV. potvrdzuje.
- II. Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.
- III. Rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 10C/18/2021-161 zo dňa 16. februára 2022 vo výroku II. zostáva nedotknutý.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Martin (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 563,61 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 563,61 eur od 18.08.2020 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.). O trovách konania rozhodol tak, že žalobca má proti žalovanému právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok III.) s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (výrok IV.).

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 563,61 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne za obdobie od 18.06.2020 do zaplatenia na tom skutkovom základe, že žalovaný je vlastníkom bytu č. X nachádzajúceho sa na X. poschodí, vchode č. X bytového domu na ul. E. č. XXX/X a jeho príslušenstva. Žalobca, vykonávajúci svoje povinnosti ako správca predmetného bytového domu, vykonal riadne a včas vyúčtovanie preddavkov na platby za dodávky energií, služieb a plnení súvisiacich s užívaním bytu a nebytových priestorov v predmetnom bytovom dome za rok 2019, pričom žalovaný má podľa vyúčtovaní preddavkov za rok 2019 nedoplatok na predmetných úhradách spolu vo výške 563,61 eur, ktoré ani po výzve nezaplatil. Žalobca sa okrem úhrady nedoplatkov zistených a vyúčtovaných z preddavkov na platby za dodávky energií, služieb a plnení súvisiacich s užívaním bytu a nebytových priestorov za rok 2019 domáhal aj zaplatenia úrokov z omeškania, keďže najneskôr odo dňa nasledujúceho po doručení vyúčtovania žalovanému sa dostal do omeškania s plnením. Žalobca týmto dokladom nedisponoval,

avšak z reklamácie žalovaného podanej proti vyúčtovaniu dňa 17.06.2020 je evidentné, že najneskôr v tento deň, t. j. 17.06.2020, už žalovaný vyúčtovaním disponoval.

3. Žalovaný v reakcii na žalobu uviedol, že žalobca nevoláva riadne schôdze a nemá odsúhlasené žiadne náklady. Poistenie bytového domu bolo dohodnuté ako poistenie rodinného domu, a to údajným predsedom Spoločenstva vlastníkov bytov a jedným z členov Spoločenstva vlastníkov bytov bez schválenia spoločenstva. Žalobca nemá žiadnu riadnu účtovnú uzávierku, ani mimoriadnu, z ktorej by bolo zrejmé, aké je skutočné hospodárenie žalobcu. Navyiac mandát predsedu spoločenstva je časovo ohraničený, aktuálny predseda nikdy nebol riadne zvolený od roku 1998 od začiatku existencie spoločenstva a žalovaný „celé roky“ odovzdával všetky platby bez akéhokoľvek dokladu do rúk osoby, ktorá vystupuje napriek uplynutiu svojho mandátu ako štatutárny orgán. Samotné vyúčtovanie za rok 2019 je rozporným právnym úkonom, kde na jednej strane sa namieta nedoplatok za správu 60,- eur, na druhej strane sa udáva, že poplatok za správu je 600,- eur a vôbec sa tam neuvádza, ako vznikol nedoplatok na položke označenej ako „FOU“. Podľa jeho názoru žalobca nepreukázal dôvod a výšku uplatneného nároku. Žalovaný tak žiadal žalobu zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania.

4. Žalobca v replike uviedol, že trvá na uplatnenom nároku a žalovaný uviedol len nepodstatné námietky, ktoré nemajú vplyv na správnosť a dôvodnosť vyúčtovania preddavkov platieb do fondu prevádzky, údržby a opráv žalobcu. Žalovaný už aj v inom konaní vedenom pred Okresným súdom Banská Bystrica pod spis. zn. 45Up/119/2021 namietal legitimitu štatutárneho orgánu žalobcu - predsedu spoločenstva žalobcu, pričom žalobca poukázal na to, že v zákone č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov absentuje úprava zániku funkcie predsedu spoločenstva vlastníkov bytov a nebytových priestorov uplynutím funkčného obdobia zvoleného predsedu a z právnej praxe, interpretácie ustanovení zákona č. 182/1993 Z. z., ako aj z rozhodovacej činnosti súdov vyplýva, že po uplynutí zákonom určeného funkčného obdobia predsedu spoločenstva jeho funkcia nezaniká. K námietkam týkajúcim sa jednotlivých plnení a čiastkových položiek, z ktorých pozostávala žalovaná pohľadávka žalobca uviedol, že žalovaný sa k týmto jednotlivým položkám mal možnosť vyjadriť v reklamácií k vyúčtovaniu, resp. aj v reakcii na predžalobnú výzvu. Reklamáciu síce podal, táto však bola nedôvodná, o čom bol žalovaný upovedomený.

5. Žalovaný v rámci dupliky zotrval na svojich tvrdeniach. Ako prílohu pripojil zmluvu o spoločenstve vlastníkov bytov a nebytových priestorov, z ktorej malo byť zrejmé, že žalobca nebol oprávnený uzavrieť poisťovaciu zmluvu na bytový dom, nakoľko bez odsúhlasenia členskou schôdzou predseda nakladal s finančnými prostriedkami, resp. prevzal zmluvný záväzok presahujúci určený rozsah. Uviedol, že žalobca si neplní svoje základné povinnosti, ani na úseku bezpečnosti, nevykonáva žiadne revízie plynových, vodovodných a elektrických hasiacich zariadení. Keďže žalobca si prestal plniť svoje zákonné povinnosti, rezignoval na to aj žalovaný a nemieni sa na nezákonnom konaní spoločenstva zúčastňovať. Žalovaný zastupuje vlastníkov bytov na adrese jeho trvalého pobytu na ul. F. X v E., a to v kontakte so správcovskou spoločnosťou. Dodržiava platnú legislatívu, aktualizuje zmluvu o spoločenstve vlastníkov bytov podľa platnej právnej úpravy na rozdiel od žalobcu, ktorý dlhodobo ignoruje ust. § 31 zákona č. 182/1993 Z. z. Predložil aj zmluvu, ktorá bola spísaná v roku 1998 a v spore ňou malo byť preukázané, že osoba, ktorá sa viac ako 20 rokov bez povolenia vydáva za predsedu spoločenstva, nakladá s finančnými prostriedkami v rozsahu

a v sumách, na ktoré nemá mandát od zhromaždenia vlastníkov, keďže limit nakladania finančnými prostriedkami predsedom spoločenstva bol schválený v roku 1998 na sumu 1.000,- Sk.

6. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že bytový dom, v ktorom sa nachádza aj byt žalovaného a ku ktorému vykonáva správu žalobca, je bytovým domom podľa ust. § 2 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z. a nachádzajú sa v ňom 4 byty. Žalovaný je ako vlastník bytu uvedeného v žalobe členom spoločenstva vlastníkov bytov, ktoré podľa zmluvy, ktorú do spisu pripojil žalovaný, vzniklo zmluvou o spoločenstve vlastníkov bytov a nebytových priestorov podpísanou medzi Ing. R. G. ako prvým vlastníkom bytu v 4-bytovom dome na ul. E. XXX v E. a vlastníkom obytného domu KK-M Agro podnik s.r.o. v likvidácii, so sídlom v Martine dňa 22.10.1998. Aj keď žalovaný spochybňoval legitimitu žalobcu a jeho predsedu, v konaní neprodukoval dôkaz preukazujúci, že by žalobca stratil spôsobilosť byť účastníkom právnych vzťahov, teda stratil právnu subjektivitu. Súd prvej inštancie navyše zistil, že žalobca ako spoločenstvo vlastníkov bytov je zapísané v Registri spoločenstiev vlastníkov bytov pri Ministerstve vnútra SR a Ing. R. G. je jeho opätovným predsedom od apríla 2021. Hoci žalovaný namietal neuvedenie zmluvy o spoločenstve vlastníkov bytov a nebytových priestorov do súladu s novelizáciou zákona č. 367/2004 Z. z., ktorá vstúpila do účinnosti dňom 01.07.2004, zmluva o spoločenstve, ktorá bola predložená a vznikla v roku 1998, mala základné náležitosti zmluvy o spoločenstve vlastníkov bytov podľa ust. § 7a ods. 3 predmetného zákona. Dotknutá zmluva o spoločenstve vlastníkov bytov a nebytových priestorov obsahovala názov a sídlo spoločenstva,

orgány spoločenstva (zhromaždenie vlastníkov bytov a nebytových priestorov, predseda spoločenstva a dozorná rada) a upravovala právomoci orgánov spoločenstva. V článku VII. bol upravený spôsob správy spoločných častí domu a spoločných zariadení domu ako aj príslušenstva a pozemku, vrátane článku VIII., ktorý upravoval povinnosť spoločenstva vo vzťahu k spoločným častiam a spoločným zariadeniam domu, príslušenstva a pozemku a článok IX. upravoval práva a povinnosti vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. V zmysle článku IX. odsek 2 písm. a) sú vlastníci bytov a nebytových priestorov povinní najmä poukazovať mesačné preddavky do fondu prevádzky, údržby a opráv do 20. dňa každého mesiaca vopred. Článok X. upravoval majetkové pomery spoločenstva a oprávňoval predsedu spoločenstva samostatne nakladať s prostriedkami majetku spoločenstva do výšky 1.000,- Sk v jednotlivom prípade. Článok XI. upravoval spôsob a oprávnenie hospodárenia s prostriedkami fondu prevádzky, údržby a opráv, ktoré sú vedené oddelene na osobitných podúčtoch. Podľa článku XII. predmetnej zmluvy výšku mesačného preddavku do fondu určeného na úhradu nákladov spojených s prevádzkou domu, bytov a nebytových priestorov, oznámi jednotlivým vlastníkom predseda spoločenstva. Pri určení výšky preddavku sa vychádza zo skutočných nákladov účtovaných za predchádzajúce obdobie a predpokladaných nákladov na nasledujúci rok. V zmysle článku XII. odsek 2 bol predseda oprávnený zmeniť výšku mesačných preddavkov, ak na to je dôvod vyplývajúci zo zmeny právnych predpisov rozhodnutí cenových orgánov a zo zmeny rozsahu poskytovaných plnení, alebo ak sa na zmene uznesenie zhromaždenie vlastníkov.

7. Z dokazovania ďalej vyplynulo, že v roku 2019 zhromaždenie vlastníkov bytov v bytovom dome naposledy určilo výšku preddavkov v sume 50,- eur mesačne na schôdzi vlastníkov bytov, ktorá sa konala dňa 11.11.2016. Uvedená suma bola odhlasovaná v zmysle ust. § 7b ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. ako finančné prostriedky do fondu prevádzky, údržby a opráv a na úhradu za plnenia spojené s užívaním bytu. Plniť túto povinnosť žalovanému nevyplývalo len zo zmluvy o spoločenstve vlastníkov bytov, ale aj z ust. § 7b ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z., v zmysle ktorého vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome sú povinní uhrádzať finančné prostriedky do fondu prevádzky, údržby a opráv a úhrady za plnenia. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný určené zálohové platby do fondu a na úhradu plnení spojených s užívaním bytu neplatil, pričom tak konal vedome na prejav nesúhlasu s činnosťou spoločenstva vlastníkov bytov a jeho predsedu Ing. G.. Vyššie uvádzanej schôdze v roku 2016 sa nezúčastnil, pretože podľa svojich tvrdení na ňu nebol pozvaný spôsobom, ktorý bol podľa jeho názoru relevantný, ale len správou SMS. Žalovaný však v rámci vedeného sporu neprodukoval dôkaz, že by bol rozhodnutia zhromaždenia vlastníkov bytov na schôdzi dňa 11.11.2016, najmä pokiaľ ide o výšku zálohových platieb, napadol v súdnom konaní podľa ust. § 14a ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z.. Skutočnosť, že určené zálohové platby sa nemehli od roku 2016, kedy ich schválilo zhromaždenie vlastníkov bytov zo strany žalovaného, rozporovaná nebola.

8. Žalovaný mal za rok 2019 predpísané zálohy v celkovej výške 600,- eur, z ktorých však nič neuhradil. Z výpovede svedkyne Mgr. B. vyplynulo, že v rámci predpisu mesačných záloh mal žalovaný predpis mesačnej zálohy 50,- eur a do fondu údržby, prevádzky a opráv mal platiť v zmysle predpisu platieb sumu 35,88 eur, čo je suma, ktorú tvorí súčin podlahovej plochy bytu žalovaného 66,45 m² a sumy 54 centov za 1 m². Celkovo mal potom žalovaný podľa vyúčtovania do fondu opráv a údržby zaplatiť sumu 430,56 eur (12 x 35,88 eur). K ďalším položkám, ktoré boli vo vyúčtovaní za rok 2019 určené ako nákladové položky súvisiace s bytom žalovaného, boli náklady na vodné, stočné, pokiaľ šlo o spotrebu studenej vody, kde na byt žalovaného pripadla spotreba za 36,34 eur. Podľa rubovej strany šlo jednak o spotrebu studenej vody v byte žalovaného (16,42 m³), pričom sa vychádzalo zo stavu merača na začiatku a na konci roku 2019 a jednak aj náklady na vodné, stočné za bytový dom, bola spotreba domu 119 m³ v nákladoch celkovo 247,52 eur. V bytoch vlastníkov bola zistená celková spotreba 111,828 m³, pričom u žalovaného pri koeficiente 1,064 bola stanovená spotreba vody na byt celkovo 17,5 m³ v hodnote 36,34 eur za rok. Náklady na vodné, stočné boli zistené a prepočítané podľa stavu meradiel v byte žalovaného a ďalších troch vlastníkov bytov a na základe faktúr obchodnej spoločnosti TURVOD s.r.o., so sídlom v Martine, ktorá dodávala služby vodné a stočné do bytového domu. Žalovaný síce namietal skutočnosť, že v jeho byte nedošlo k výmene meradla spotreby studenej vody a aj správnosť tohto meradla, uvedené tvrdenia však považoval súd prvej inštancie za účelové, nakoľko v byte bol uskutočnený odpočet spotreby studenej vody ku koncu roku 2019 a zistenú spotrebu žalovaný na odpočtovom liste meračov podpísal bez toho, aby nejakým spôsobom reklamoval stav meradla. Na základe faktúr distribučnej spoločnosti Stredoslovenská energetika, a. s. na žalovaného by pripadli náklady na spotrebu elektriny pri osvetlení spoločných priestorov vo výške 8,07 eur a na poistenie domu 28,64 eur, ktoré boli vypočítané ako podiel žalovaného na celkových nákladoch žalobcu na dané položky v roku 2019.

9. Pokiaľ žalovaný namietal legitímnosť účtovania nákladov za správu bytového domu vo vyúčtovaní za rok 2019 v celkovej výške 60,- eur, tieto náklady žalobca preukázal výpismi z účtu za rok 2019 a

mandátnou zmluvou uzavretou medzi žalobcom ako mandantom a mandatárom Správa bytov - Sk s. r. o., Kuzmányho 4, Martin, IČO: 45 556 211 dňa 07.12.2017. Zmluva bola uzavretá na základe záverov zo schôdze vlastníkov bytov, ktorá sa konala v ten istý deň, ako došlo k uzavretiu mandátnej zmluvy a podľa vykonaného dokazovania hosťom na tejto schôdzi bol štatutárny zástupca mandatára Zdeno Kozák, ktorého ponuka na činnosti mandatára bola podľa zápisnice zo schôdze vlastníkov bytov dňa 07.12.2017 prejednaná. Tejto schôdze sa žalovaný nezúčastnil, hoci podľa zápisnice bol pozvaný doporučeným listom. Na základe mandátnej zmluvy platil žalobca poplatok mandatárovi 5,- mesačne za jeden byt, t. j. celkovo 20,- eur mesačne, o čom svedčia faktúry mandatára adresované žalobcovi predložené v spise, ako aj výpisy z účtu žalobcu za rok 2019.

10. Za legitímny náklad považoval súd prvej inštancie aj náklady na poistenie bytového domu, ktoré žalujúca strana preukázala výzvou na úhradu poistného za obdobie od 01.07.2019 do 01.07.2020, poistné sa platilo v sume 120,71 eur ročne. Pokiaľ žalovaný namietal absenciu ustanovenia zmluvy o spoločenstve vlastníkov bytov týkajúce sa oprávnenia predsedu spoločenstva vlastníkov bytov podpísať poistnú zmluvu, súd prvej inštancie poukázal na ust. § 7b ods. 2, 3, § 7c ods. 2, 3, 4 a 9 zákona č. 182/1993 Z. z., v zmysle ktorých aj napriek finančným limitom zmluvy o spoločenstve vlastníkov bytov z roku 1998, ktorá ďalej nebola menená, je oprávnením predsedu ako štatutárneho orgánu navonok vystupovať proti tretím osobám a uzatvárať zmluvy v mene a na účet vlastníkov bytov, ktoré predpokladá ust. § 7b ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z., teda aj zmluvu k poisteniu bytového domu. Úhrady za plnenia spojené s užívaním domu a úhrady do fondu prevádzky, údržby a opráv sa vedú oddelene na osobitných podúčtoch, pričom netvoria majetok spoločenstva, ale spoločenstvo v zmysle ust. § 7 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. s nimi len hospodári, preto nie je možné konštatovať, že by predseda spoločenstva bol limitovaný pri uzatváraní poistnej zmluvy ust. článku X. ods. 4 zmluvy o spoločenstve vlastníkov bytov, podľa ktorého predseda môže samostatne nakladať s prostriedkami majetku spoločenstva do výšky 1.000,- Sk v jednotlivom prípade. Úhrady za plnenia spojené s užívaním bytu v bytovom dome sústredené na účte spoločenstva netvoria majetok spoločenstva, ale zostávajú spoločným majetkom vlastníkov bytov a spoločenstvo má oprávnenie s nimi hospodáriť, na základe čoho považoval súd prvej inštancie náklady na poistenie bytového domu za legitímne a zákonné náklady za plnenie spojené s užívaním bytu jednotlivých vlastníkov v bytovom dome a bolo povinnosťou žalovaného sa na takomto plnení podieľať pomerne podľa plochy jeho bytu k celkovej ploche bytového domu.

11. Za nedôvodné považoval súd prvej inštancie aj námietky žalovaného týkajúce sa správnosti vyúčtovania za rok 2019 vykonaného mandatárom žalobcu, resp. jeho záväznosti z dôvodu, že vyúčtovanie nie je platné a nie je záväzné, keď nevychádza zo schválenej ročnej účtovnej uzávierky spoločenstva, ktorá by bola predložená na schválenie zhromaždeniu vlastníkov bytov. Podľa názoru súdu prvej inštancie, schválenie ročnej účtovnej uzávierky spoločenstva zhromaždením vlastníkov bytov nie je predpokladom správnosti a záväznosti vyúčtovania použitia fondu prevádzky údržby a opráv a úhrad za plnenia rozúčtované na jednotlivé byty a nebytové priestory v dome, ktoré predpokladá ust. § 7b ods. 3 zákona č. 182/1993 Z. z., ak žalobca preukázal vynaloženie všetkých nákladov, ktoré boli uvedené vo vyúčtovaní za rok 2019 a u fondu opráv a údržby, žalovanému účtoval na byt žalovaného pripadajúci príspevok do fondu opráv a údržby, vychádzajúci z určeného príspevku za m² podlahovej plochy bytu žalovaného. V ust. § 7c ods. 2 písm. g) zákona č. 182/1993 Z. z. mal zákonodarca na mysli vyúčtovanie celkových úhrad za bytový dom a ich použitie, nie za jednotlivé byty.

12. Vyúčtovanie za rok 2019 bolo vhodné do poštovej schránky žalovaného a žalovaný ho mal podľa vykonaného dokazovania k dispozícii najneskôr odo dňa 17.06.2020, kedy spisoval reklamáciu tohto vyúčtovania, pričom nenamietal správnosť vyúčtovania a rozpočítania jednotlivých nákladových položiek vo vyúčtovaní v roku 2019, ale namietal nedostatky v činnosti spoločenstva vlastníkov bytov.

13. Súd prvej inštancie v danom prípade dospel k záveru, že povinnosti platiť úhrady za plnenia spojené s užívaním bytu a platiť úhrady do fondu opráv, prevádzky a údržby ako aj náklady na správu vykonávanú spoločenstvom prostredníctvom mandatára spoločenstva neznamená žalovaného ani skutočnosť, že spoločenstvo nevykonáva svoju činnosť v úplnom súlade so zákonom č. 182/1993 Z. z., resp. ani fakt, že žalovaný má pochybnosti o legitimitě predsedu spoločenstva vlastníkov bytov. Ing. R. G. bol zvolený za prvého predsedu spoločenstva vlastníkov bytov a ak nedošlo k zvoleniu nového predsedu uplynutím jeho funkčného obdobia v zmysle ust. § 7c ods. 2 a ods. 3 zákona č. 182/1993 Z. z. jeho oprávnenie vykonávať funkciu predsedu nezaniklo. Pokiaľ žalovaný vyslovil pochybnosti o bezúhonnosti predsedu spoločenstva vlastníkov bytov, žiadne konkrétne tvrdenia, ktoré by spochybňovali bezúhonnosť predsedu spoločenstva vlastníkov bytov neuviedol, preto súd prvej inštancie v zmysle ust. § 151 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej „CSP“) na pochybnosti žalovaného vyslovené o bezúhonnosti predsedu štatutárneho orgánu žalobcu neprihliadal.

14. Sumárom uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca si proti žalovanému dôvodne uplatnil sumu vyúčtovania za rok 2019 v celkovej výške 563,61 eur, a túto povinnosť mal žalovaný splniť do 60 dní od doručenia vyúčtovania, nakoľko prvých 30 dní mu plynula doba reklamácie a následne po uplynutí týchto 30 dní mu podľa poučenia v samotnom vyúčtovaní plynula doba na platenie nedoplatku. Keďže nebolo preukázané, v ktorý deň pred dňom 17.06.2020, kedy žalovaný spísal reklamáciu k vyúčtovaniu, si žalovaný z poštovej schránky vyúčtovanie vybral, súd prvej inštancie vychádzal zo skutočnosti, že žalovaný mal toto vyúčtovanie doručené najneskôr 17.06.2020

a s pripočítaním potrebného počtu 60 dní mal žalovaný nedoplatok zaplatiť najneskôr do 17.08.2020 a dňom 18.8.2020 sa žalovaný dostal do omeškania s platením nedoplatku žalobcovi. Z tohto dôvodu od uvedeného dátumu priznal žalobcovi voči žalovanému s poukazom na ust. § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v sporení s ust.

§ 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka aj úroky z omeškania vo výške 5 % ročne z priznanej sumy a vo zvyšnej časti uplatneného nároku na zaplata úrokov z omeškania žalobu zamietol.

15. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. čl. 4 ods. 1 základných princípov CSP, keď žalobcovi ako úspešnej sporovej strane (neúspech v časti uplatnených úrokov z omeškania bol nepatrný) priznal voči žalovanému nárok na ich náhradu v plnom rozsahu.

16. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie, čo do výrokov I. a III., podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zrušenia vo výrokoch I. a III. a v tejto časti a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

17. Žalovaný uviedol, že byt v dotknutom bytovom dome kúpil v roku 2007 a v tom čase nikto nespomenul existenciu Spoločenstva vlastníkov bytov. Od spomínaného roku 2007 až do roku 2022 sa konali len 3 schôdze vlastníkov bytov (posledná v roku 2017), pričom v zmysle zákona sa musí schôdza vlastníkov bytov konať minimálne raz za rok. Poukázal aj na ním vnímané „nezákonné“ založenie Spoločenstva vlastníkov bytov (žalobcu) roku 2016, resp. v tom čase sa zistilo, že predmetný subjekt existuje už od roku 1998. Tak ako v rámci konania pred súdom prvej inštancie, a v rámci odvolacieho konania poukázal na limit predsedu spoločenstva bez odsúhlasenia disponovať čiastkou 1.000,- Sk, ako aj na dohodnutý príspevok do fondu opráv vo výške 300,- Sk mesačne. Vyúčtovanie za rok 2019 považoval žalovaný za účelovo vytrhnuté z kontextu, keďže správa bytového domu nespĺňa zákonom stanovené podmienky a účtovná závierka nebola schválená schôdzou vlastníkov. Vyjadril sa aj k jednotlivým položkám vyplývajúcim z vyúčtovania. Vo vzťahu k poisteniu bytového domu uviedol, že žalobca nebol oprávnený poistiť zmluvu uzatvoriť z dôvodu absencie schválenia schôdzou vlastníkov, rovnako tak schôdza nikdy neschválila mandátnu zmluvu (schválila len vypracovanie mandátnej zmluvy), na základe čoho namietal aj poplatky za správu. Navyše mandatár účtoval vo faktúrach 5 bytov, hoci predmetný bytový dom má iba 4 byty. Poplatok do fondu opráv žalovaný namietal tak, ako v konaní pred súdom prvej inštancie, z dôvodu nezákonne zvolanej schôdze vlastníkov dňa 11.11.2016 a namietal aj vyúčtované úhrady za vodné a stočné z dôvodu absencie hodnovernosti bytového vodomeru (od roku 2007 sa nemenili a neboli ciachované, v rozpore s vyhláškou Úradu pre normalizáciu, metrológiu a skúšobníctvo SR č. 161/2019 Z. z., pričom zodpovednosť za zanedbanie svojich povinností by mal znášať predseda spoločenstva). Vo vyúčtovaní nebol zohľadnený stav, keď predseda žalobcu podľa názoru žalovaného minimálne 15 rokov svojvoľne užíva priestory sušiarne bytového domu pre vlastnú potrebu, pričom pri bežnom nájme cca 100,- eur mesačne tak dlhuje sumu cca 1.500,- eur. Žalovaný poukázal aj na opravy spoločných častí a spoločných zariadení bytového domu buď za výlučne vlastné prostriedky (dvojkomín v celkovej hodnote 2.765,- eur) či iné vynaložené prostriedky (napr. oplotenie, oprava zapáchajúcej kanalizácie a iné).

18. Žalobca v reakcii na odvolanie žalovaného uviedol, že sa jedná o opakovanie argumentácie žalovaného, ktorú už prezentoval pred súdom prvej inštancie a poukázal na hodnotenie vykonaného dokazovania a závery súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku. K tvrdeniam žalovaného o údajnom obmedzovaní vlastníckych práv predsedom žalobcu, ako aj o údajných výdavkoch žalovaného v prospech žalobcu z vlastných prostriedkov žalobca uviedol, že sa jedná o ničím nepodložené tvrdenia a jednostranné vyhlásenia žalovaného. Napadnutý rozsudok považoval žalobca za správny a zákonný, na základe čoho žiadal jeho potvrdenie odvolacím súdom.

19. Iné podania sporových strán v tomto odvolacom konaní odvolaciemu súdu predložené neboli.

20. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku, čo do jeho výrokov I. a III. bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), žalovaným v neprospech ktorého bolo rozhodnuté (výrokom I. rozsudku bolo čiastočne vyhovené žalobe a výrokom III. rozsudku bol žalobcovi priznaný proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu), včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný [§ 355 a § 357 písm. m) CSP],

preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a III., t. j. v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP v jeho výroku I., ktorým súd prvej inštancie žalobe čiastočne vyhovel, ako aj v závislom výroku o nároku na náhradu trov na súde prvej inštancie (výrok III.) ako vecne správny potvrdil. Vo zvyšnej časti nenapadnutej odvolaním

(t. j. vo výroku II.) zostal rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

21. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v zásadne sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi, na ktorých svoje rozhodnutie v časti výrokov I. a III. súd prvej inštancie založil. Pokiaľ tak ide o rozsudok v napadnutej časti, súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre rozhodnutie

o žalobe žalobcu, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto jeho časti je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

22. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ust. § 380 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi (ods. 1), s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (ods. 2). Z tohto vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie, mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť odvolacím dôvodom v zmysle ust. § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil.

23. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolacie námietky žalovaného formulované v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami súdu prvej inštancie. Vady spočívajúce v nesplnení procesných podmienok odvolací súd nezistil.

24. Žalovaný v podanom odvolaní namietal nekonanie schôdzí vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dotknutom bytovom dome, pričom tak žalobca ako spoločenstvo vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome musí mať všetky nároky voči jeho osobe odsúhlasené schôdzou alebo zahrnuté v zmluve o spoločenstve. Túto námietku odvolací súd považoval za neopodstatnenú. Už súd prvej inštancie zdôraznil (v odseku č. 19 odôvodnenia napadnutého rozsudku). Nekonanie schôdzí vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome nemôže mať vplyv na práva a povinnosti vlastníkov, ako aj spoločenstva, ktoré sú jednak zmluvou o spoločenstve a jednak vyplývajú priamo zo zákona č. 182/1993 Z. z.

25. V ďalšom žalovaný namietal samotné založenie žalobcu (spoločenstva podľa ust. § 7 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z.), pričom uviedol, že o založení spoločenstva v roku 1998 sa dozvedel až potom, ako túto skutočnosť namietal. Súčasne žalovaný namietal, že zmluva o spoločenstve v roku 1998 nebola nikdy schválená vlastníkami bytov a nebytových priestorov v dotknutom bytovom dome a nebola zosúladená s platnou legislatívou. Ako už konštatoval súd prvej inštancie (v odseku č. 17 odôvodnenia napadnutého rozsudku) zmluva o spoločenstve datovaná dňa 10.10.1998 bola uzavretá medzi všetkými v tom čase existujúcimi vlastníkami (Ing. R. G. a KK-M Agro podnik s. r. o. v likvidácii). V zmysle zákona č. 182/1993 Z. z. každý nový vlastník bytu alebo nebytového priestoru v bytovom dome pristúpil, resp. mal povinnosť pristúpiť k zmluve o spoločenstve, pričom táto povinnosť mala byť naplnená už pri samotnom nadobúdaní bytu alebo nebytového priestoru jeho vyhlásením v zmluve prevode vlastníctva bytu a nebytového priestoru v dome. Nadobudnutím vlastníctva k bytu v dotknutom bytovom dome tak žalovaný bez ďalšieho pristúpil k predmetnej zmluve o spoločenstve, pričom tak z jeho strany na to, aby bol touto zmluvou viazaný, nebolo potrebné jej osobitné schválenie (rovnako ako u všetkých ostatných následných vlastníkov). Ak aj zmluva o spoločenstve nebola následne zosúladená so zákonom, zo žiadneho ustanovenia zákona č. 182/1993 Z. z. nevyplýva, že by tým spoločenstvo zaniklo. Ak by boli niektoré ustanovenia zmluvy o spoločenstve v rozpore so zákonom (žalovaný v odvolaní nekonkretizoval takéto ustanovenia), boli by len neplatné a na právne vzťahy pri správe bytového domu by sa vzťahovali príslušné zákonné ustanovenia.

26. Pokiaľ ide o ďalšiu odvolaciu námietku, že neboli vlastníkami na schôdzi vlastníkov schválené účtovné závierky spoločenstva, takéto skutočnosť nemá žiadnu relevanciu na plnenie si zákonných, resp. zmluvných povinností žalovaného vyplývajúcich mu z vlastníctva bytu v predmetnom bytovom dome, ktorého správu vykonáva žalobca. Ak žalovaný súčasne namietal, že mu nebolo doručené vyúčtovanie za rok 2019, odvolací súd poukazuje na to, že s touto otázkou sa vyporiadal už súd prvej inštancie v odseku č. 48 odôvodnenia napadnutého rozsudku, pričom k tomu odvolací súd nemá čo doplniť.

27. K námietke žalovaného, že žalobca nebol oprávnený uzavrieť poisťnú zmluvu na bytový dom, keďže nebola odsúhlasená schôdzou vlastníkov, odvolací súd poukazuje na ust. § 7b ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z., na ktoré poukázal aj súd prvej inštancie, v zmysle ktorého je spoločenstvo oprávnené uzatvárať zmluvy v rozsahu svojej činnosti podľa tohto zákona, najmä tiež zmluvu o poistení domu. Na uzavretie zmluvy o poistení domu tak zákon nevyžaduje súhlas vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome na schôdzi. Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že tým žalobca prevzal zmluvný záväzok presahujúci rozsah určený v zmluve o spoločenstve, odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie (viď odsek č. 44 odôvodnenia napadnutého rozsudku) konštatuje, že obmedzenia predsedu spoločenstva podľa ust. čl. X ods. 4, ako aj čl. XIII ods. 2 zmluvy o spoločenstve sa týkali len nakladania s majetkom spoločenstva, resp. s prostriedkami určenými na opravu a údržbu domu a nie preberania záväzkov z poistenia predmetného bytového domu, keďže nejde o nakladanie s majetkom spoločenstva, resp. s prostriedkami vo fonde údržby a opráv.

28. Žalovaný tiež namietal, že chôdza vlastníkov nikdy neschválila mandátnu zmluvu na správu domu, pričom schválila len vypracovanie mandátnej zmluvy. Odvolací súd opätovne poukazuje na ust. § 7b ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z., z ktorého vyplýva oprávnenie spoločenstva uzatvárať zmluvy v rozsahu svojej činnosti podľa tohto zákona. Zákon teda nevyžaduje od spoločenstva, aby vykonávalo všetky činnosti spojené so správou bytového domu osobne, pričom tak môže určité činnosti zabezpečovať prostredníctvom tretích osôb (zákon demonštratívne, teda príkladom v uvedenom ustanovení udáva zmluvy o dodávke plnení spojených s užívaním bytov a nebytových priestorov, o poistení domu alebo o prenájme spoločných nebytových priestorov, spoločných častí domu a zariadení domu, príslušenstva a príslušeného pozemku). K námietke, že mandatár fakturoval odmenu podľa mandátnej zmluvy zo dňa 07.12.2017 za 5 bytov, pričom však v predmetnom dome sú len 4 byty, odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle ust. čl. VI. ods. 1 mandátnej zmluvy bol žalobca ako mandant povinný uhradiť mandatárovi dohodnutú odmenu za činnosť mandatára spolu v sume 5,- eur za byt a mesiac. Podľa predložených faktúr žalobcom vystavených mandatárom (č. l. 68 až 73 rub spisu) bola mesačne mandatárom fakturovaná suma 20,- eur, teda suma zodpovedajúca ust. čl. VI. ods. 1 mandátnej zmluvy. Chybou vo fakturácii bolo len to, že mandatár vo faktúrach zamenil účtované množstvo (5 MJ) s cenou (4,- eurá za MJ), pričom správne mal fakturovať množstvo 4 MJ za cenu 5,- eur na MJ. Uvedená chyba vo fakturácii však nemá žiaden vplyv na správnosť celkovo fakturovanej sumy 20,- eur / mesiac.

29. Pokiaľ žalovaný namietal nezákonnosť zvolanej schôdze vlastníkov konanej dňa 11.11.2016, odvolací súd poukazuje na to, že otázku platnosti rozhodnutí prijatých zhromaždením vlastníkov nemôže súd posudzovať v inom konaní než v konaní podľa ust. § 14 ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z. v znení účinnom do 31.10.2018 (toho času § 14a ods. 8), a to ani ako otázku predbežnú (k tomu rozsudok Najvyššieho súdu SR spis. zn. 1Cdo/60/2019 zo dňa 29.06.2021), ako konštatoval aj súd prvej inštancie, žalovaný nepodal žalobu podľa ust. § 14 ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z. v znení účinnom do 31.10.2018, a preto táto jeho námietka v súdnej veci nemohla byť, pokiaľ ide o platnosť hlasovania vlastníkov na schôdzi konanej dňa 11.11.2016, súdom posudzovaná (k tomu tiež viď odsek č. 27 odôvodnenia napadnutého rozsudku).

30. Žalovaný tiež opakovane v odvolaní spochybňoval správnosť a hodnovernosť údajov nameraných na jeho bytovom vodomere s odôvodnením, že tento vodomer nebol následne v lehote stanovenej vyhláškou Úradu pre normalizáciu, metrológiu a skúšobníctvo SR č. 161/2019 overený, resp. nebol vymenený. S touto jeho námietkou sa vyporiadal už súd prvej inštancie v odseku č. 30 odôvodnenia napadnutého rozsudku, pričom odvolací súd nemá k tejto argumentácii súdu prvej inštancie viac čo dodať a plne na ňu odkazuje.

31. Napokon žalovaný v odvolaní namietal, že vo vyúčtovaní za rok 2019 chýbala suma za užívanie spoločného priestoru predsedom žalobcu, ktorý tento priestor užíva bez právneho dôvodu už 15 rokov, pričom tak na podklade tejto skutočnosti by mal dlhovať žalobcovi 1.500,- eur. Súčasne žalovaný namietal, že z vlastných prostriedkov hradil realizáciu niektorých opráv spoločných častí a spoločných zariadení predmetného bytového domu. Odvolací súd tieto námietky považoval za nedôvodné, keďže akékoľvek potenciálne nároky vyplývajúce z uvedených skutočností nemajú žiadnu relevanciu vo vzťahu k nároku uplatnených žalobcom v súdnom spore a ani vplyv na povinnosti žalovaného, ktoré boli predmetom súdneho sporu.

32. V nadväznosti na uvedené, konštatujúc neopodstatnenosť odvolania žalovaného a nenaplnenie akéhokoľvek odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 a 2 CSP, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ako aj v závislom výroku III. o nároku na náhradu trov konania v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Vo zvyšnej časti nenapadnutej odvolaním (t. j. vo výroku II.) zostal rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

33. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 a ust. § 396 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, nakoľko žalobca mal v tomto štádiu konania plný úspech. Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

34. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) [§ 421 ods. 2 CSP].

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) [§ 422 ods. 1 CSP].

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) [§ 428 CSP].
Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).